

Теодора Панайотова

За парите и други важни неща

(Детска пиеса, подходяща за възраст 7-12 години)

Теодора Панайотова завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“, където учи факултативно режисура и играе в студентския театър „113“. След завършването си преподава български език в ИЧС (1985 – 1990). От 1990 г. активно се занимава с журналистика и публицистика. Тя е сред основателите на в. „Демокрация“ и „Репортер 7“, в които работи като репортер и редактор. Работила е като журналист във в. „Подкрепа“, „Суперкомпас“, „Европа“, в сп. „Чергата“. От 1997 г. е PR експерт в „Пампорово АД“, от 2000 г. в Министерство на финансите. Била е PR в община Чепеларе и в Столична община, район „Средец“, както и в издателство „Александър Панов“. От 2003 г.

активно навлиза във финансовата сфера като PR в Комисията за финансов надзор, завършва и магистърска степен по маркетинг към ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ и Икономическия институт на БАН. Участвала е в разработването и реализацията на проекти в сферата на финансовата грамотност и информираност на потребителите. Съавтор е на помагала по финансово огромотяване за ученици в начален и прогимназиален курс и за гимназията, лицензирани от МОН. Изготвя анализи в областта на публичното представяне на различни политики. Има опит и в политическия PR, както и в сферата на комуникационните технологии.

...

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ: СТРАХОТНАТА ИДЕЯ

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Ани I клас – момиче на 7-8 години, обича да играе с малки играчки – животинки, носи 2-3 със себе си

Сашко брат на Ани, в III клас

Мишо най-добрият приятел на Сашко, V клас, отличник всезнайко. Мишо живее само с майка си, защото родителите му са разведени. Майка му Наталия е учителка, но в друго училище

Ники съученик на Сашко, в III клас, докарват го с джип на училище, с голямо самочувствие

Радка (Ради) съученичка на Мишо, в V клас, баща ѝ скоро е съкратен и техните се карат за пари

ПЪРВА СЦЕНА

РАЗКАЗВАЧ / ВОДЕЩ: Децата дълго време играха на пазаруване и който не можеше да сметне колко ресто трябва да се върне, трябваше да кляка 5 пъти. Ани, въпреки че разбра, че жълтите стотинки не са златни, най-много тях си харесваше и си тъпчеше джобовите с „жълтици“. Започнаха да идват родителите да си прибират децата,

пристигна черният джип за Ники, дядото на Сашко и Ани прибра и Мишо. Дворът опустя... През нощта всички сънуваха мечтите си. Ани сънува, че е ту учителка, ту балерина, Мишо, че става министър, Сашко свиреше страхотно в един бар, май на китара, а Ники караше една фантастична кола, летеше с нея и до него седеше... да, това беше Ради от V клас, само че по-голяма.

На следващия ден нашите герои отново се събраха в училищния двор, след като им казаха, че имат 2 часа свободни. Нещо беше станало в училище и всички учители хукнаха към учителската стая, а децата се впуснаха в приключения, без да знаят в каква голяма каша ще се забъркат.

Действието се развива в двора на училището на следващия ден. От училището излизат Ани, Сашко, Ники, Мишо, Ради.

Сашко: Два свободни часа, ура, а ето го и Мишо.

Мишо: Нещо стана и всички ни пуснаха по-рано. Ради, защо не се радваш?

Ради: Нашите винаги закъсняват, след петия час ги чакам с часове, а сега, когато по-рано ни пуснаха, въобще не зная какво ще правя.

Ани: Отиди в занималнята, сигурно учителката вече те търси, или се обади по „майкито“ (*телефон-часовник, с който децата се свързват с родителите си*)

Ради: Ти забрави ли, че аз нямам нито „майки“, нито телефон като на Ники и Сашко. Те и нашите вече нямат много неща, откакто татко остана без работа.

Ани: Защо без работа, нали караше влак?

Ради: Да, но съкратиха влаковете и след тях и татко. И откакто той остана без работа, нашите непрекъснато се карат за пари.

Ани: Не мога да разбера защо големите се карат за пари, като банкомат има на всеки ъгъл. Банкоматът има очи, уста и лице с пъпки – едни копчета. Могат да отидат до него, дори по чехли, да натиснат тези копчета и банкоматът ще им даде пари.

Сашко: Банкоматът не може винаги да ти дава пари. Майка ти и баща ти трябва да ги сложат вътре.

Ани: Аз като стана голяма, ще работя нещо такова, че винаги банкоматът ще ми дава пари.

Ники: На мен банкоматът винаги ми дава пари, аз имам и собствена карта – ето вижте.

Сашко (*към Ники*): Стига, Ники, не виждаш ли, че дразниш! Аз имам това, аз имам онова... а вие не. Ти нямаш никаква заслуга, че баща ти има пари и ти е дал карта.

Ради: А аз каква вина имам, че татко остана без работа и банкоматът спря да е добър.

Мишо: Хей, хей, стига сте се карали. Вижте аз какво имам. (*Показва 100 лева.*)

Сашко: Стига бе, откъде ги взе?

Ники: О, и ти забогатя като мен.

Ани: Ама това наистина са много пари. Леле, колко петшопчета мога да си купя, сигурно цялата къща ще напълня с тях и нашите няма да могат да си влезнат вкъщи.

Сашко: С тези пари мога да си купя готиния скейтборд.

Ради: Ех, аз да имах 100 лева – щях да ги дам на мама и татко, за да не се карат повече за пари.

Сашко: Мишо, кажи наистина, откъде ги взе тези 100 лева, да не си ги откраднал?

Мишо: Глупости, да не съм крадец!?! Нали съм най-добрият ученик в класа и класната ме помоли да ѝ помогна да съберем парите за екскурзията, но спешно я извикаха и аз не можах да ѝ ги дам. Няма проблем, в понеделник ще ѝ ги дам, екскурзията е чак в края на другата седмица.

Сашко: Внимавай, това са много пари.

Мишо: Зная, зная, нали все пак съм в пети клас. Чуйте, банда, имам страхотна идея. Да отидем всичките на ледената пързалка в парка, отворили са я. А, какво ще кажете? Страхотно ще бъде. Имаме 2 часа, преди да дойдат да ни вземат, имаме пари, аз сега ще платя, а вие в понеделник ще ми ги върнете. Давам ви ги назаем. Ради, хайде с нас, аз ще ти подаря една пързалка.

Ради: Колко струва един билет за пързалката?

Мишо: Четири лева.

Ради: Не зная дали ще мога да ти ги върна.

Ники (към Ради): Аз те каня, аз ще платя, какво е една пързалка, аз мога и много други неща да ти подаря.

Мишо (към Ники): Хей, дребен, ще си изкараш боя. Нали аз казах, че я каня, това означава, че аз ще платя нейния билет. Не се бъркай където не ти е работа. Моята майка не е бизнесмен като баща ти, учителка е, но за 2 билета за пързалка ще ми даде пари.

Сашко: Стига, стига. По-важното е как ще отидем сами на пързалката без възрастен.

Мишо: Лесна работа, и друг път съм го правил. Ей къде е пързалката в парка, на десет минути. А като те попитат – вие деца с кого сте, ти посочваш някой възрастен, който се е облегал на оградата, и казваш – с татко.

Ради: Мама ми е казвала, че тя, когато е била малка, децата сами са ходели до ледената пързалка, сами са си играели в парка, дори до центъра сами са ходели, родителите им въобще не са знаели къде са. И най-важното сами са се връщали от училище!!!

Ники: Страхотно е било. На връщане от училище толкова много интересни неща могат да ти се случат.

Сашко: Хубаво е било едно време. Децата са били свободни. Не е било задължително да водят възрастни със себе си. А сега нас не ни пускат никъде сами. Браво, Мишо, за идеята. Хайде да бъдем малко свободни. Хайде, банда, бързо към пързалката, че времето лети...

Ники: Да бързаме, че учителите всеки момент ще ни върнат в училище. Ето ги, бягайте...

Мишо хваща Ради за ръка и тръгват. Ники се ядосва, но и той се присъединява към групата и я хваща за другата ръка.